

Što kaže Marta? »Najviše od svega, oduševilo me duboko zajedništvo, kompaktnost i složnost grupe te radost koja je vladala u nama a koju smo širili i na druge ljude koje smo susretali, što je moglo biti samo djelo Gospodina s obzirom da nas je bilo iz četiri biskupije i većina se prije susreta nije ni poznavala. Osjetilo se da smo bili zajednica mladih gdje je svaki pojedinac zaista krenuo na hodočašće a ne na putovanje, sa željom da još više produbi svoj odnos sa Gospodinom i pruži svjedočanstvo zajedništva i podrške Svetom Ocu u ovim trenucima kada se svetost i značaj Crkve u očima mladih želi na sve načine obezvrijediti. Mislim da smo u tome i uspjeli te pokazali svojim primjerom „ukorijenjenost i utemeljenost na Kristu“ te da Crkva u Hrvata ima itekako svijetlu budućnost. Zajedništvo se jasno uočavalo u međusobnom pomaganju, brizi jednih za druge, strpljivosti i radosti kroz pjesmu i šale kada smo 2 i pola sata stajali u velikoj gužvi na ulazu u metro i kada smo zaista bili na testu izdržljivosti, u tome što nitko nije želio zadovoljiti neke svoje potrebe i željice već se zaista ponašao kao dio cjeline, u sabranosti za vrijeme sv. mise na aerodromu „Cuatro Vientos“, u iznimno vrijednim svjedočanstvima te dubokim i iskrenim razgovorima, kroz nesebično dijeljenje hrane i vode u trenucima potrebe ili nedostatka, disciplini i poslušnosti; što su na neki način sve plodovi Duha Svetoga.

Fascinirala me glad i čežnja za sv. Pričešću koja je vladala u nama kada smo na nedjeljnoj sv. misi ostali nepričešćeni i kada smo se s Gospodinom susreli samo u duhu, kako su svi osjetili tu unutarnju nepotpunost i glad koja je čeznula da bude zadovoljena, što se očitovalo, osim u riječima, i samim slavljem sv. mise slijedećeg dana u svetištu Montserrat koja je zaista bila dubok, iskren, radostan i potpun susret s Gospodinom.

Osobito me se dojmio i trenutak na bdijenju s Papom, kada je oluja uzela maha i kad se mladi nisu dali smesti već su ostali sjediti na svojim mjestima i kada kao da je Sveti Otac u mladima osjetio tu želju za molitvom s njime pred Presvetim koja kao da mu je unatoč vidnog umora ulila snage te nije htio odustati od nastavka s programom već nam se počeo spontano obraćati riječima ohrabrenja te nas pozvao na zajedničku molitvu za prestanak oluje. Tih 15-tak minuta bilo je za mene osobno vrhunac susreta u Madridu. Žamor i komešanje su se osjetno smanjili i gotovo da se mogla opipati snaga te zajedničke molitve Ocu da umiri oluju. To je možda bio i trenutak najvećeg mira na aerodromu.

Krasni su bili i susreti, razmjena pokoje rečenice ili šale, nekog predmeta te zajedništvo u pjesmi s mladima iz drugih zemalja, npr. amerikancima, poljacima, talijanima, brazilcima, jamajčanima, mađarima te osobito dragi susreti sa drugim mladima iz Hrvatske. Ponos i radost koja je plamtjela na licima mladih naše grupe kada smo prolazili ulicama Madrida i drugih gradova, unatoč prosvjednicima i ne baš uvijek izrazima dobrodošlice, koja je uspijevala izmamiti smiješak i onih koji i nisu bili najoduševljeniji gužvama koje je veliki broj mladih u njihovim gradovima stvarao, bila je za pamćenje.

Sve u svemu, kada se svemu ovome pridodaju i milosni trenuci susreta s Ocem ali i našom majkom Marijom iz Lurda, Montserrata, Montpelliera i Avignona u zajedništvu, ali i samoći te sve ostale ljepote prirode i arhitekture Španjolske i Francuske koje smo imali prilike vidjeti, može se reći da je ovo naše hodočašće na svjetski susret katoličke mladeži u Madridu bilo jedno neočekivano duboko duhovno iskustvo i prava duhovna obnova gdje je svaki mogao vidjeti gdje se on nalazi na tom putu s Gospodinom u Vječnost, učvrstit svoje korake i osluškujući Njegov tihi glas čuti gdje i u čemu nas On sada, u ovo vrijeme treba kao svoje vjerne, postojane i autentične učenike i svjedoke riječju i životom, što često nije ni malo lako. Na nama je sada da ono što smo primili donese i plodove. U svemu tome odmorili smo se od naše svakidašnjice i vreve u kojoj živimo, te stekli nova vrijedna prijateljstva i poznanstva.«